

Acan

Acan

Ce mare diferență între Acsa și verișorul ei mai îndepărtat Acan! Amândoi aparțin familiei lui Iuda, amândoi au fost crescuți în pustie, au trecut împreună Iordanul pentru a intra în țara Canaan. Acest tânăr (bunicul lui nu va fi avut mai mult de șaizeci de ani) nu și-a ales ca obiect de predilecție izvoarele și văile Țării făgăduinței, ci o frumoasă manta babiloniană și un lingou de aur (Iosua 7.22).

Acest prim păcat public în Israel conține un avertisment deosebit de serios pentru noi înșine. Ciudat că însuși Babilonul este implicat în această afacere, tocmai orașul care a cauzat ruina și dezolarea țării lui Iuda la sfârșitul acestei împărății. Mantaua respectivă era ispititoare, probabil cu mult mai elegantă decât hainele din țară. Până atunci Acan purtase haine specifice climatului deșertic care i-ar fi putut proveni chiar de la tatăl și bunicul lui. Însă noi, ca oameni, adesea nu apreciem la justa lor valoare lucrurile care ne sunt lăsate moștenire, oricât de bune vor fi fost acestea. Nici Acan nu le apreciașe, preferând o manta babiloniană. Vom mai avea prilej să discutăm despre lucrurile acestea când ne vom opri la sfârșitul șederii lui Israel în Canaan. Cum moda babiloniană a determinat prima greșeală publică între copiii lui Israel, tot ea va avea de a face cu teribila prăbușire a împărăției (Ezechiel 23.12; Ieremia 1.8).

Acan nu a ascuns doar mantaua babiloniană, ci și un lingou de aur și două sute de sicli de argint. Ceea ce se ascunde în inimile noastre și ale copiilor noștri poate fi foarte ușor aur, argint sau mantaua babiloniană, adică dorința de a ne conforma modei lumii.

Părinții credincioși vor rămâne pur și simplu uimiți dacă, citind și studiind Apocalipsa 18.12-13, pe o listă cu 28 de lucruri care țin de comerțul babilonian al timpurilor apocaliptice, vor constata că aurul se află pe primul loc, iar sufletele oamenilor pe ultimul. Facă Domnul ca pentru noi sufletele copiilor noștri să fie pe primul loc și aurul pe cel din urmă. Ce exemplu le dăm noi copiilor noștri? Să nu uităm că ei citesc în viața noastră cum s-ar citi într-o carte. Ce concluzie trag ei cu privire la atitudinea noastră: suntem noi atașați de izvoarele Canaanului, sau de veșmintele Babilonului? În activitatea noastră zilnică, ne văd ei preocupați în primul rând de aur, sau de sufletele oamenilor? S-ar putea prea bine ca destinul copiilor noștri să depindă de răspunsul la aceste întrebări. Să nu uităm că Acan și toată casa lui au pierit din cauza unei pofte împlinite (Iosua 7.24).

Numirea cu atâta precizie a tatălui și bunicului lui Acan mi se pare a fi un indiciu că Sfânta Scriptură îi identifică cu el, un indiciu că le-ar dovedi responsabilitatea păcătuiții urmașului lor.